

pealaeast jallatallani ja ütles isfi: „On to se, woi ei olle?“ agga nenda, et juut sedda wägga häästi kuulis, ja nenda teggi ja ütles temma mitto korda.

Juut, kedda rahha köllin olli ergus teinud ja need sõnnad kuulnud, nihhutas ennast soldati liggemale, terretas allandlikult ja watas õige terrawaste nende hiilgawa rublade peale, mis ta silmadega olleks ärra neelud, ja küsis: „Kedda teie otsite, aus herra? Kes ma pean ollema — wõin ma jo olla ikka se õige?“

„Ja, juut!“ kostis soldat, kui ta tedda jälle olli üllewelt alla läbbi waatnud, ütles jälle: „Se on ikka nenda, kui olleksid sinna se, ja siis on jälle nenda, kui ei olleks sa mitte?“

„Koh!“ ütles juut, „üttelge aus herra siis, kes ma pean ollema? — kül ma ollen ehk sesamma, kedda teie otsite. — Ollen ma jo ommeti se wanna juut Itsih!“

„Itsih? Üena tõssi“, kostis soldat, — „se olli se nimmi, kui ma polle eksi lainud? Kui ma agga pean selgeste teadma, et sinna se

olled? Wata, tänna on umbest 8 päewa täis, kui sa mulle siinsammas paikas wiis rubla laenasid.“

„Se on tõssi!“ kostis juut ruttu, — „kül tunneb herra mind nüüd jälle, ja se on mul hea meel, et ma näen, et herra üks aus mees on!“ — Muidugi on tänna 8 päewa täis, kui ma siin herrale 5 rubla ollen andnud ja se on hea ja mõnnus, et herra ärra maksab, mis laenatud on.“

„Joh juut! nüüd ma näen kül, et sinna se õige Juut olled. Säh, siin on sinna 5 rubla, ja weel mõnned kappikad käsud seina jure.“ Ja nenda lugges soldat need 5 rubla temma kätte. Juut wõttis rõmuga rahha wasto, pistis tasku ja tahtis ärra miinna; agga soldat piddas tedda kiini ja ütles: „Ei ei! sõbber!“ pea kinni, nenda ei wõi se olla. Sinna olled omma rahha kätte sanud, agga nüüd anna ka minnu tasku-uur taggasi, mis ma sulle pandiks andsin?“

„Mis uur?“ küsis juut, — „Summala imme! minna ei tea jo urist middagi?“